

Kontrolní slohová práce

Smolný výlet

(Vypravování)

Osnova:

1. Ostrov Musulu
2. Procházka po pláži
3. Žahnutí od medúzy
4. Mušle v noze
5. Cesta zpět

Když jsem byla tento rok v Angole, navštívili jsme krásný ostrov jménem Musulu. Tento ostrov je známým výletním místem pro místní lidi, ale i pro turisty. Jsou tam krásné pláže, hezká příroda a příjemné koupání. Jeli jsme tam s bratrem, mámou a tátou z pevniny motorovým člunem. To byl velký zážitek. Na tento výlet jsem se velmi těšila. To jsem ale nevěděla, co mě teprve čeká.

Po příjezdu jsme si jako první prohlédli část ostrova. Byla to dlouhá příjemná procházka. Jako další jsme si lehli na lehátka a objednali si oběd. Odpočívali jsme a po chvíli jsem chtěla jít do vody.

Po asi pěti minutách ve vodě jsem ucítila ostré pálení na levé ruce. Okamžitě jsem z vody vyběhla a zavolala: „Au, mami asi mě žahla medúza!“ A byla to pravda. Na ruce jsem měla velký červený oteklý šrám. Ze začátku to velmi pálilo a postupem času se pálení měnilo ve svědění.

Ránu už jsem měla ošetřenou a chystali jsme se k odchodu. Ještě před odchodem z pláže jsem si chtěla opláchnout boty od písku. Při vstupu do vody jsem opět ucítila ostrou bolest tentokrát do nohy. Podívala jsem se na chodidlo a uviděla jsem zabodnutou ulomenou mušli v noze. Opět jsem zvolala: „Mám v noze mušli! To bolí!“ Táta přiběhl a odnesl mě na lehátka a podíval se na ránu. Snažila jsem se mušli vyndat nehty, ale nepovedlo se. Táta zavolal na bratra: „Dones mi prosím nůž!“ Jakmile jsem slyšela slovo nůž, tak jsem jako zázrakem dostala mušli ven z nohy.

I přes všechny problémy, co mě potkaly, jsem si opět užívala cestu zpátky na pevninu. Byl to skvělý výlet a klidně bych jela znovu.

Kontrolní slohová práce

Závodní neděle

(Vypravování)

Osnova :

1. Cesta
2. Přivítání
3. Oběd
4. Kvalifikace a závod
5. Odjezd domů

Na neděli 11. října jsem se opravdu těšila. Ten den jsme se zrovna jeli podívat na závody našeho kamaráda do Mostu. Jeli jsme okolo hory Říp a taky dnes už neaktivních sopek v Českém středohoří. Cesta trvala asi tak hodinu a půl, ale to mi vůbec nevadilo, protože jsem byla v teple v autě a ten den byla zrovna opravdu zima.

Když jsme přijížděli na okruh, kde se závody konaly, přivítaly nás hlasité zvuky závodních aut jezdících na okruhu. Auto jsme zaparkovali na parkoviště uprostřed okruhu a šli pozdravit náš tým. Při jeho hledání jsme několikrát museli ustoupit z cesty z důvodu projíždějících závodních aut do boxů.

Po milém přivítání jsme se chvíli kochali závodními auty. Hned jak skončili poslední volné tréninky, jsme šli na oběd. K obědu jsme si všichni dali smažený kuřecí řízek s bramborem a oblohou.

Po obědě, jsme se šli podívat na kvalifikace. Čekali jsme, než odjede několik kategorií aut, abychom se mohli podívat, jak zajede kvalifikaci náš kamarád. Po dvacetiminutové kvalifikaci jsme se dozvěděli, že náš kamarád odstartuje z jedenáctého místa. Tak za hodinu a půl se konaly závody, na které jsem se těšila nejvíce. Auta stála na startovním roštu a čekala, až zhasnou červená světla. Závod začal a všichni se chtěli dostat co nejvíce dopředu. Průběh závodu byl bezproblémový, žádné velké předjíždění. Náš kamarád nakonec dojel na čtvrtém místě, což je úspěch.

Za chvíli přijel do boxu a všichni mu začali tleskat, včetně nás. Poté jsme mu šli pogratulovat k výbornému výsledku. Chvíli jsme se pak ještě koukali na závody dalších kategorií. Poté jsme se šli se všemi rozloučit a jeli jsme domů. Tento den jsem si moc užila.

Kontrolní slohová práce

Kočka v bažině

(vypravování)

Osnova:

1. Prázdniny na chatě
2. Černá střela
3. Leknutí
4. Celý od bláta
5. Sprcha
6. Návrat sousedům
7. Spaní na půdě

O prázdninách jsme byli s dědou, babičkou, bratrem a kočkou Ami na chatě v Beskydech.

Jednou jsme šli s dědou vysypat smetí do popelnic pod kopcem, když v tom kolem nás tryskem proběhla černá kočka. „Co to bylo?“, ptal se mě děda. Já mu nebyla schopná odpovědět, protože jsem sama nevěděla, ale myslela jsem si, že to byla naše Ami.

Premýšleli jsme co udělat, protože tím směrem, kam běžela, byly bažiny a také se ozvalo tiché čvachtnutí, nejspíš od toho, že do toho spadla. Oba jsme se lekli. Děda rozhodl, že se tam půjde podívat. Bohužel Ami nenašel.

Rychle jsem běžela za ním a pomáhala mu hledat. Asi po pěti minutách jsme kočku našli. Protože jsme byli celí od bláta, tak jsme se šli umýt.

Čiču jsme předali babičce, ať ji s bratrem umyjí a sami se šli umýt což moc dobře nešlo, protože na chatě neteče voda.

Až jsme se umyli, tak nám babička řekla: „To není naše Ami, protože ta vodu nesnáší, a téhle to vůbec nevadilo!“ Tak jsme šli po vesnici hledat jejího majitele. Už třetí dům, co jsme navštívili, byl ten správný, a tak jsme jim kočku předali. „Moc děkujeme, že jste nám ji přinesli“, odpověděli nám sousedé. Vyrazili jsme zpět domů.

Ted' už stačilo najít Ami. To moc dlouho netrvalo, protože babička už s hledáním začala, když jsme vraceli kočku sousedům. Ami jsme našli, jak spinká na půdě pod postelí.

Kontrolní slohová práce

Vyšehrátky

(Vypravování)

Osnova:

1. Cesta
2. Úvod akce
3. Odposlech zpráv
4. Konec
5. Slavín

Dne 14. září jsme se třídou jeli na Vyšehrátky, které byly na téma 70. výročí konce 2. světové války. Nejdříve jsme jeli metrem na Vyšehrad a pak jsme se vydali pěšky na akci. Ještě než akce začala, tak jsme si se třídou zodpověděli nějaké otázky ohledně Vyšehrátek.

Když jsme tam přišli tak nás poslali do jednoho z největších stanů. Na úvod nám řekl jeden pan v kostýmu že, se máme rozdělit do skupin po sedmi. Povídal nám chvíli o tom, co se tu bude dít, a pak jsme se odebrali do různých stanovišť.

Na jednom ze stanovišť se odposlouchávaly zprávy. To se mi líbilo nejvíce. Čekali jsme, až ji budou vysílat. Samozřejmě ne na nějaké rádiové stanici. Domovník, u kterého jsme byli, měl na rádiu naladěnou tajnou stanici s tajnými zprávami. Trochu nás vylekal tím, že najednou vystrašeně řekl: „Bacha! Někdo sem jde!“ Naštěstí se jen přeslechl. Nikdo jiný tam nebyl. Najednou začalo rádio vysílat. Některé holky si zkusily tu zprávu napsat, ale zpráva byla moc rychlá, takže se to žádné nepodařilo napsat celé.

Trochu mi bylo líto, že akce už končila, ale myslím, že jsme si to se spolužačkami z naší skupiny užily. Všichni jsme se zase sešli ve stanu, kde Vyšehrátky začínaly. Povíдали jsme si o všech stanovištích. My jsme na všech nebyli, protože jsme to nestihli.

Poté jsme ještě zašli na Slavín. Se spolužačkami jsme se trochu vžili do posmrtného života, jako by jedna z nás byla slavná legenda, ale to nikdo neví. Celý den se mi moc líbil.

Kontrolní slohová práce

Plavba po Jizeře

(Vypravování)

Osnova:

1. Cesta k Jizeře
2. Ohromný start
3. Namáhavá cesta
4. Zmrzlina
5. Koupání
6. Bláznivá jízda
7. Bramboráky

Jednoho letního dne se máma se strýcem dohodli, že pojedeme k Jizeře na rafty. Museli jsme se převléknout do plavek, kdyby na nás stříkla voda nebo kdybychom jsme se šli koupat. Na tento výlet jsme jeli ve skupině máma, táta, sestry (dvě), sestřenice, teta, strýc a já. K Jizeře jsme se dopravili autem. Z auta jsme přestoupili na vlak a k Jizeře jsme potom šli po svých jeden a půl kilometru. Když jsme se dostali k „přístavu“, kde byly ty rafty, byl jsem rád, že jsme tam.

Vzali jsme si dva-jeden veliký a jeden malý. Já jsem jel s tetou a maličkou sestřenicí Klárkou. Teta mě naučila základní pojmy a po naučení jsme vyrazili. Popojeli jsme pár metrů a před námi byl obrovský jez. Najednou na mě teta zařvala: „Musíš pádlovat!“ Uposlechl jsem ji. „Áááááá“, takhle jsme křičeli, když jsme ho sjížděli dolů. Byl to výborný start.

Po ohromném jezu nás čekala namáhavá cesta. Sestřenice pádlovala jenom občas, takže to zůstalo na mně s tetou. Cestu k zastávce jsme si užili, někdy jsme pádlovali jako o život a někdy jsme odpočívali jako lenochod. Při cestě se někdy druhá skupina zasekla, protože voda byla mělká, takže jsme museli počkat, než se osvobodí.

Když jsme dojížděli k zastávce na zmrzlinu a zastavili jsme, rozhodli jsme se, že řeku přebrodivíme. V řece jsem někdy spadl, protože byl proud strašně silný, ale dokázali jsme se probrodit až ke druhé straně. Ostatní, kteří se nechtěli brodit ve vodě, šli po mostě. Když jsme se setkali a snědli zmrzlinu, naše plavba byla znovu zahájena.

Cesta byla nádherná a mokrá, prostě byla úžasná. Najednou strejda na nás zavolal: „Co kdybychom se šli vykoupat,“ Všichni byli nadšení. Zastavili jsme u malého břehu, kde jsme zakotvili naše lodě. Hned jsem skočil do vody. Ve vodě byla ohromná zábava, i když trochu foukalo. Po vymáchání ve vodě jsme se usušili na sluníčku a pluli jsme dál.

Rodiče nám dovolili jet se sestrami sami v jednom kajaku. Zjistil jsem, že to byla chyba, protože jsme se začali kymáčet, točili a tak podobně. Strejda nás zastavil a poslal tátu na loď, kde jsem byl předtím já. Po zbytek cesty jsem už zůstal na druhém kajaku.

Když jsme dojeli a vrátili lodě, šli jsme si dát bramboráky. Moc mi chutnaly a povídali jsme si u nich o dnešním zážitku. Po bramborácích jsme jeli zpátky na chalupu.

Kontrolní slohová práce

Hodiny nejistoty

(Vypravování)

Osnova:

1. Ztráta
2. Hledání
3. Rozloučení
4. Nejistota a strach
5. Výměna zámku
6. Naštěstí
7. Obava z další ztráty

Jednoho pěkného dne kdy jsem trávila odpoledne venku s kamarádkou, se mi ztratily klíče. Nejdřív jsem myslela, že je mám v jiné kapse, ale neměla. Po dlouhém hledání jsem si byla jistá, že jsou někde jinde než u mě.

Šly jsme zazvonit na moji mamku, která byla doma. Řekly jsme jí, co se stalo. Hned šla dolů za námi, abychom ještě prohledaly sídliště, kde by mi mohly vypadnout.

„Nikde je nevidím, tady ani támhle“, řekla mamka. Já jsem neztrácela naději. „Pojďte se podívat támhle nebo nemůžou být na cestě“, říkala jsem pořád. Bylo vidět, že už to máma moc optimisticky nevidí.

Po hodině hledání jsme to vzdaly a šly domů. Mamka musela jít do práce. Mamka zvolala: „Tak ahoj!“ „Ahoj“, odpověděla jsem. Mráz mě pohladil po zádech.

Měla jsem hrozný strach, protože jsem ztratila klíče a nevěděla, kdo je může najít a nějak je zneužít. Pořád jsem vyhlížela tátu, který o tom všem už věděl od mámy. Říkala jsem si nejistým hlasem: „Měl by přijít každou chvíli“. Byli jsme domluveni, že půjdeme koupit nový zámek a vyměníme ho, aby se do bytu někdo nedostal pomocí mých klíčů, které někde leží.

Konečně jsem se dočkala a táta přišel. Rychle jsme jeli do obchodu. Pospíchali jsme a snažili se dostat domů co nejdříve. Dorazili jsme a táta vyměnil zámek.

Naštěstí se do bytu nikdo nevloupal a nic se nestalo. Také je štěstí, že jsem na klíčích měla jen ty od domova a ne i do školy to by byla ještě větší ztráta. Klíče jsem do dneška nenašla.

O pár týdnů později jsem opět byla venku. Hrály jsme s kamarádkou stolní tenis. Měla jsem položenou bundu a v ní i klíče pod stolem. Když jsme odcházely, nechala jsem ji tam. V ten stejný den jsem se pro ni vrátila, ale už tam nebyla, protože ji našla paní vrátná z dolní budovy a ta mi ji schovala a také o pár dní později i dala. Takže jsem klíče podruhé neztratila.

Kontrolní slohová práce

Výlet do Kutné Hory

(Vypravování)

Osnova:

1. Informace
2. Cesta autem a na horu
3. Ztracená rozhledna
4. Rozhledna
5. Cesta zpět
6. Návštěva města

Druhou sobotu v září jsme vyrazili na výlet do Kutné Hory. Tento rok jsme šli delší trasu než minulý a předminulý rok, protože jsme větší a víc toho ujdeme. Tentokrát se nám moc nechtělo.

Cestou autem jsme měli problémy. Silnice se opravovali a my jsme jednu chvíli nevěděli kudy jet. Táta z toho byl vynervovaný a do toho ještě naše řeči: „Kdy už tam budeme?“ a tak dále. Nakonec se nám povedlo najít správnou cestu. Přijeli jsme do vesnice pod kopcem Kaňk, na který jsme se chystali vyjít. Cesta byla opravdu příkrá, ale krásná. „Uf!“ Celý udýchaní jsme se vyškrábali nahoru, kde je pomník husitských bojovníků.

Když jsme tam byli minulý rok, probíhala stavba rozhledny někde poblíž pomníku. Byli jsme na ní zvědaví, no když už jsme tu... Hledali jsme. Nakonec tat'ka vytáhl svůj chytrý telefon a kouknul se do mapy, kudy máme jít k rozhledně.

Na rozhledně jsme se občerstvili (bylo to tak hodně hezké). Počasí na přálo, bylo vidět daleko do dálky. Vyfotili jsme pár fotek a pomalu sešli dolů. Dole pod rozhlednou byla restaurace, která byla zcela plná. No záhy nám bylo jasno „svatba“. I nevěstu jsme nakonec viděli. Na parkovišti bylo hodně aut. Ta svatba ať si tak klidně přijede autem, to chápu, ale někteří lidé tam přijeli autem jen kvůli tomu, že chtějí na rozhlednu. To jsou lidi tak líní, že si ten kopeček nevyjdou pěšky?

Šli jsme nazpátek k autu. Zabralo nám to více času, než jsme čekali. Na naší značené cestě stál plot. Plotem bylo vyznačeno území, kde se to může propadnout. Jestli si nechceme propadnout, musíme to otočit. V tomto kopci totiž těžili lidé drahé kovy! Představte si, že pod vámi je nějaká chodba do, které se můžete každou chvíli propadnout! To je hrozná představa. Museli jsme to otočit a jít jinudy. K autu jsme došli pozdě večer.

Protože jsme měli hlad, rozhodli jsme se, že navštívíme město Kutná hora. Byla již tma a my jsme se procházeli ulicemi historického města. Chvíli jsme si lehli do trávy (v parku u chrámu sv. Barbory) a pozorovali oblohu. Naše rozjímání vyrušil pejsek, který tat'kovi z ničeho nic olízl obličej. Všichni jsme se rozesmáli. I panička, která na pejška zvolala: „Fuj je to! Ke mně!“ ale pejsek si chtěl hrát a přání své paničky vyhovět neměl v úmyslu. Nám to nevadilo. Zvedli jsme se, rozloučili se s pejskem i jeho paničkou. Přišli jsme do restaurace kousek od chrámu. Nasycení a plní příjemných dojmů z prožitého dne jsme jeli domů.

Kontrolní slohová práce

Bojovka

(Vypravování)

Osnova:

1. Tma
2. Svíčky
3. Lektori
4. Les
5. Vrácení do tábora

O prázdninách jsem byla na táboře, kde se konala strašidelná bojovka. První byl táborák. Když se setmělo, tak nám jedna lektorka řekla: „Někoho unesli mimozemšťané a musíme je jít hledat.“ Šli jsme bez baterky a všude byla strašidelná tma.

Vyrazila první skupinka. Až do tábora byl slyšet jejich křik. Po cestě svítily svíčky, které nás vedly. Vyšli jsme ze vsi a šli jsme po polní cestě mezi dvěma loukami. Na cestě ležela lektorka Denisa. Přišli jsme k ní a ona se najednou zvedla. Další lektor byl schovaný za stromem a chrochtal jako divoké prase.

Pak svíčky vedly na louku kolem lesa. V lese byli schovaní další lektori. Byli převlečení do prostěradel a vypadali jako duchové. Poslední strašidla byla lektor Dan a tři děti, kteří seděli na dece., Stůj! “, řekl hlubokým hlasem Dan. Vzpomněla jsem si, že nám v táboře říkali, že je unesli mimozemšťané a že jim musíme pomoci vrátit paměť. Každý musel říct něco hezkého o táboře, nebo co se nám tu nejvíc líbí. Já jsem řekla: „Natáčet s tebou!“, protože to byl filmový tábor.

Pak už jsme se museli vrátit do tábora a jít spát. A protože se mi bojovka líbila, tak se mi spalo moc dobře.

Kontrolní slohová práce

Táborová bojovka

(Vypravování)

Osnova

1. Večer ve stanech
2. Komplikace
3. Veliký kopec
4. Strach ze strašidel
5. V bezpečí ve stanu

Byl večer na táboře a byli jsme ve stanech. Starší holky a kluci nebyli ve svých stanech, protože se připravovali na bojovku. Chvilí jsem přemýšlela, ale potom jsem usnula.

Po necelé půl hodině nás přišli vzbudit vedoucí tábora. Nastaly komplikace, protože tam byla jedna nová holka, u které si vedoucí mysleli, že by netrefila. Takže nakonec ji přidělili ke mně, ale nevadilo mi to. Aspoň jsem nemusela být sama.

Vyšly jsme z tábora a po chvíli chůze se před námi objevil veliký kopec. Na tento kopec s táborem každoročně chodíme. Nazvali jsme ho Kolčarka. Tento kopec už znám moc dobře, ale za tmy bylo mnohem těžší ho vyjít.

Šly jsme spolu pořád nahoru do kopce, ale hodně dlouho na nás nikdo nevybafnul. Po malé chvilce jsme zahlédly za stromem stín. Uslyšely jsme nějaké šustění, docela jsme se bály. Ááááá! Tento křik se rozlehl po celém lese. Chvilku jsme tam stály, protože jsme se vzpamatovávaly z leknutí. Potom jsme zase vyšly. Do konce už zbývalo málo. Konečně jsme vyšly ten dlouhý kopec a vydaly jsme se chvilku po rovině. Po chvíli jsme se zastavily a zahlédly jsme v dálce malé světélko. Přemýšlely jsme, zda tam jít, a nakonec jsme tam šly. Hned jak jsme zahrnuly na uzoučkou cestičku, vybaflí na nás. Když rozsvítil světlo, mohly jsme mu vidět do tváře. Znala jsem ho. Byl to Lád'a, vedoucí klučičí družiny. „Natáhněte se pro tamten balíček!“, řekl a kamarádka ho poslechla. „Baf!“, rozlehlo se to zase úplně všude. Byla jsem sice vylekaná, ale uvědomila jsem si, že toto bylo poslední vybafnutí naší bojové hry. Potom nás zavedli za roh, aby nikdo další příchozí nevěděl, že tam sedíme. Byly jsme tam první. Chvilku jsme si potichu povídali. Po chvilce jsme slyšely chůzi, poté i praskání větviček. Poznaly jsme podle toho, že jde někdo další k nám. Potom jsme opět slyšely křik, tiché mluvení a následně vybafnutí. Nakonec k nám přišel kamarád, pozdravil a posadil se na trávu vedle nás. Byla tam docela zima, ale přišlo mi to dobrodružné. Poté se opakovalo všechno, co udělali i na nás. Křik, mluvení, vybafnutí a takhle pořád dokola. Nakonec, když přišel i poslední kamarád a všichni, i vedoucí, jsme se vydali z kopce dolů zpátky do tábora.

Po doražení do tábora jsme ještě pozdravili noční hlídku a snědli jsme sušenky. Nakonec jsme se konečně a bezpečně vrátili do svých stanů a vlezli jsme si do spacáků. Usnula jsem hned s pocitem bezpečí zpátky v táboře.

Kontrolní slohová práce

Nebezpečné potápění

(Vypravování)

Osnova:

1. Obyčejný den
2. Procházka
3. Molo a mělčina
4. Vlnící se písek
5. Záchrana života

Byl obyčejný slunný den a já jsem byla v restauraci na snídani. Snídaně byla dobrá. Na mém plánu byl další bod: moře. A tak jsme šli k moři. Byli jsme na pláži, kde bylo více písku než vody. Stavěla jsem hrady z písku.

U pláže jsme se procházeli po písku. Nohy se nám zabořovaly, proto jsme je museli zvedat. Když nám to již šlo, dali jsme si s otcem závod. Kdo vyhrál? To se vlastně neví. Pak nás maminka zavolala...

„Koukejte, co jsem našla!“, řekla. „To je červená ježovka! Kde se tady asi vzala?“, zauvažovala jsem nahlas. Nikdo nevěděl, a tak jsem řekla: „Proč se zabývat ježovkou, když můžeme na molu najít daleko větší úlovky?“

Za svou zvědavost jsem málem hořce zaplatila. Tedy, když jsme se s otcem potopili, se stalo něco divného. Moře jakoby se schovalo. Písek se začal podivně vlnit. Malé rybky zmizely. Z vlnícího se písku se začalo něco vynořovat. Zatajila jsem dech. „Tati, mám nápad na dobrodružství! Budeme tu trnuchu sledovat až k jejímu domovu!“ To byla velká chyba, protože když jsme jí sledovali, její máma se proti nám obrátila...

„Tati! Sos! Sos! Pomoc!“ Proč jsem tohle ječela? No, abychom si to ujasnili. Byla to chvíle, kdy jsem se opravdu bála. Kdo by se totiž nebál třetí nejjedovatější ryby na světě?

Kontrolní slohová práce

Noční bojová hra Alcatraz

(Vypravování)

Osnova:

1. Letní večer
2. Táborák
3. Překvapení
4. Strach
5. Opět klidná noc

Jednoho letního večera, když jsem byla na táboře, vedoucí se rozhodli, že nám připraví táborák.

Táborák trval dlouho, hodně dětí si opékalo buřty. Já buřty nejím, proto jsem si opekla chléb.

Při táboráku nám vedoucí odhalili překvapení. Překvapením byla bojová hra s názvem Alcatraz. Vedoucí nám nejdříve vysvětlili, co je to Alcatraz. Byl to název dřívější věznice, která byla tak dobře střežená, že se prý nikdo nedostal ven na svobodu. Nedalo se uniknout. Potom přišlo na řadu vysvětlení pravidel bojové hry. Pravidla zněla tak, že v lese jsou umístěny čtyři strážné věže, které mají baterku. Každá věž svítí v jiných intervalech. Naším úkolem bylo dostat se za deset minut na vrchol vysokého kopce. Koho spatří strážná věž svou baterkou a potom laserem, prohrál. Musel sejít dolů.

Trochu jsem měla strach, ale také jsem se hrozně moc těšila na novou hru, o které jsem dosud neslyšela. Při bojové hře jsem doběhla do tří čtvrtin kopce. Pak na mě strážná věž zasvítila baterkou a potom laserem. Škoda! Když jsem se vrátila dolů, řekla jsem si: „Na poprvé to bylo docela dobré.“

Při odchodu do svých srubů, holky, které se mnou byly ve srubu mi řekly, že náš oddíl vyhrál. Super! Klidně jsme usnuly s pocitem radosti.

Kontrolní slohová práce

Záhada psí nohy

(Vypravování)

Osnova :

1. Úraz
2. Nožička
3. Operace
4. Léčení
5. Jizva

Příběh se stal mé nejlepší psí kamarádce Lili. Způsobila si velmi zvláštní úraz při dovádění na zahradě. Tato nešťastná událost se stala tento rok o letních prázdninách u nás na zahradě a nejhorší na tom bylo, že to bylo před mým odjezdem na koňský tábor.

Byl krásný letní den a já jsem byla s Lilinkou na zahradě, hrály jsme si a dováděly. Lilinka za mnou běhala po zahradě. Je to dospívající fenka a velké zlobidlo, ani na chvíli neposedí. Já jsem si šla natrhat na druhý konec zahrady nějaké maliny a Lili samozřejmě běžela za mnou. Najednou jsem uslyšela hlasité psí nařikání. Otočila jsem se a běžela za ní. Ležela a velmi nařikala. I tatínek to slyšel až domů a volal: „Pát' o co se stalo?!“. Odpověděla jsem mu, že nevím. Všude jsem Lili prohlížela, mé srdce tlouklo o závod, ale žádnou krev jsem neviděla. Opatrně jsem Lilinku donesla domů, kde jsme ji s tátou prohlíželi, ale nemohli jsme nic najít. Vůbec jsme nevěděli, co se jí stalo. Vypozorovali jsme, že se bojí o svoji nožičku a stále si ji opatrně olizuje. Pár dní jsme ji nechali s tím, že ji bolest přejde. Někdy běhala jen po třech, jindy zase po čtyřech. Mezitím jsem odjela na tábor. Bohužel se jí nožička nezlepšovala, a proto rodiče navštívili pana veterináře.

Toto vše se odehrálo při mém pobytu na táboře a rodiče mi nic neříkali, abych se o Lili nebála. Když pan doktor Lili prohlédl, zjistil, že jí vypadává česka v kolínku a potřebuje na operaci. Tatínek hned tedy domluvil termín operace. Rodiče měli opravdu o Lili strach, ale operace dopadla skvěle. Dostala do kolínka šroubek na zpevnění a obrovskou sádru. Já samozřejmě o ničem nevěděla.

Vracím se domů z tábora. Je mi líto, že už je konec, ale těším se na svá zvířátka a rodiče. Hned mi naproti běží Lilinka. Nádherně mě vítá. Brečím, protože běží po třech a na nožce má velikou sádru. Rodiče mě uklidňují: „Neboj, brzy bude zase v pořádku.“ O Lili jsem se starala, dávala jí antibiotika a dohlížela na ni. Vše probíhalo, jak má, a léčení se dařilo. Ale nebyl by to můj pejsek, kdyby si sádru těsně před sundáním neprokousal. Pan doktor musel tedy sádru opravit. Po dalších deseti dnech pan doktor sádru sundal. Lilinka měla nožičku celou oholenou, ale jizva se krásně hojila. Vzala jsem ji a postavila na zem. Jsem zklamaná, kulhá. Pan doktor a rodiče říkají, že se časem vše spraví, ale nevěřím tomu.

Měsíc od operace uběhl jako voda a Lili stále kulhá. Jsem smutná. Pořád na to myslím. Po dalším měsíci si všímám, že kulhá méně a nakonec přestala úplně. Lili už běhá jako dřív a po ošklivém úrazu má na kolínku už jen jizvu. Jsem moc šťastná, že je Lili v pořádku.